

על ליבאי אתישבא.

(1) זוהר חלק ג דף ו/א

רבי אחא הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי יהודה, עד דהוי אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן, בתולת ישראל בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל) דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר, ובתולה לתתא ירתא שבע ברכות בגינה:

והא כתיב, ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל:

ודא קשיא מכלא, דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, והאי דקא אמרי כלהו חבריא במלה דא, שפיר הוא, אבל אי פרשתא אתמר בארחה נחמה, הוינן אמרי הכי, אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי:

אמר ליה, ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מכלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון בחשוכן דאנפין, אמר לי, מחיזו דאנפך אשתמודע מה דבלבך, אמינא ליה ודאי דאנפי ולבי שוין, אמר לי, אימא לי מילך:

אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה, אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חבריאי, אמינא הא שמענא מלייהו דהוה מרחמי, ולא מתישבן בלבאי:

אמר, כל מה דאמרו חבריאי כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעיין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא, ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינון דחמאן בארחה דאורייתא בארחה קשוט:

תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוי ישראל תייבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הות תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עלה, והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי כזמנין אחרנין,

והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה, לא כתיב:

מתל למלכא דרגו על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידיעא, כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא, וכן זמנא חד ותרין ותלת זמנין, לזמנא בתרייתא אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא, אמר מלכא, האי זמנא

לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עלה:

כד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכיבת לעפרא, מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההוא זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה, עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואייתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה:

כך קודשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, כד הוה מטי זמנא היא אתיאת והדרת קמי מלכא, והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קודשא בריך הוא יוחיד בידהא, ויוקים לה, ויתפייס בהדה, ויטיב לה להיכליה:

ותא חזי דהכי הוא, דהא כתיב, נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב, (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת, היא לא תוסיף קום כזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה, ועל דא כתיב, ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת, אני אקים את סוכת דוד, מאן סוכת דוד, דא בתולת ישראל, הנופלת, כמה דכתיב נפלה, ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושבחתא דילה, ודא אוליפנא בההיא שעתא:

אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי ואתישבא, ודא ברירו דמלה, ואזלא האי כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתנינן, אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאכרוזא על כנסת ישראל, ויימא, (ישעיה נב ב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידא דחבריה, ויימא התנער קום, כך קודשא בריך הוא יוחיד בה, ויימא התנערי קומי: